

Renkli Dünya İnsanları

– Ahmet Öztürk · 10 Nisan 2012

Sabah güneşi gibi vurur dünya başımıza. Gün ağardıkça insanların yüzleri aydınlanır. İçlerindeki pislik de ortaya çıkar, güzellik de.

Işık hep insanın içini gösteren bir simge olarak bilinmiştir. Bu nedenle aydınlık olan yerde, sadece gölgeler karanlıktır.

İnsanlar; insanların bakışlarından, dünyanın onlara bakışından çekinirler. Ama karanlık baş gösterdiğinde asıl kişiliklerini karanlık gözler önüne sererler. Gece karanlığının adı da budur ruh karanlığının adı da.

İnsanların birbirine saygısı renkler gibidir. Renkler; insana her şeyi anlatabilir.

Geçmiş yıllarda mart soğuşunda doğmuş bir çocuğu İsmail. Simsiyah gözleri, sık dokunmuş saçları, yuvarlak bembeyaz bir yüzü vardı. Annesi hastaneye vardığında acilen ameliyata alınmış, ama o dünyaya gelmemek için annesine bile diremişti.

Doğduğunda kader ona gülümsedi, o da kadere ağladı. Hıçkırıkları yeri inletiyordu. Ama gelmişti bir kere bu çamurlu sokaklara. Dönüşü yoktu.

Doğumdan sonra bir süre hastanede kaldı annesinin kucağında. Sağ yanında bir doktor, sol yanında bir hemşire. Daha sonra bir mahkumun tahliye edilişi gibi sevinçle, babasının kucağında evin yolunu tutmuştu. Soğğun ateşinden ötürü yanan, sobalı evlerinde yüzü pembemsi bir hal alıyordu. Anlamıyordu bir şey, daha gözleri bile görmüyordu.

Yıllar yılları kovaladı. İsmail büyüdü, yılların rakamları değişti. Ama ne günlerin pervasızlığı, ne ayların oynaklığı bir şey kattı dünyaya. Sürekli kendini tekrar eden, kendine bir şey katmayan dünyada yürümeye başlamıştı. Elleri bir somun ekmeği pek tutamasa da, ağzına kaşığı götürürken hala zorlansa da ayakta idi işte.

Gülmek her çocuğa yakışır da ona bir ayrı yakışıyordu. Ufacık dudaklarının kikirdeyerek gerilişiyle, yanakları gamze gamze oluveriyordu. Ağlaması da kendine hastı. Feryat fıgan, ortalığı ayağa kaldırırdı. Gözleri çakmak çakmak yanar, bir damla gözyaşı süzülür kirpiklerinin arasından, ellerini birbirine kenetler kalırdı.

Ağaçlar on kere yaprak döktü, on kere yeşerdi. İsmail; ayağında iki numara büyük ayakkabılarıyla, ondan ona miras kalan pantolonuyla, bir düğmesi bir düğmesini tutmayan önlüğüyle yollardaydı on mevsimdir.

Gazetelerin renkli köşelerini değil, siyah beyaz taraflarını karalardı hep kırmızı kalemiyle.

Gökkuşuğuna ilgisi büyüktü. Her yağmurdan sonra güneşi bekler, bulutlar gözlerini kapalı tuttukça onlara bağırdı. Buz mavisi gözlerini gördüğünde onlara dalar, sapsarı bir ışığın onları delmesini beklerdi.

Çocukluğunu küçücük bir kutuya sığdırmıştı. Ne anlatacak çok şeyi vardı, ne de yanında taşıyacak eşyası. Anılara pek zamanı olmamıştı. Sevdiği şeyler kendine hastı. Bir türlü paylaşamamıştı insanlarla hayatını. Ama illa ki bir bir takılacaktı anılar peşine.

Bir dedesi vardı ki canından öte severdi onu. Gökkuşağını da bulutları da o öğretmişti ona. İlk okula başladığında; tahtalara şekil verdiği çakısıyla açivermişti kalemini. O kalemi açmış ve yaza kadar görebilirdi yazdığını. O gideli bulutların üstüne yirmi bir tur atmıştı, güneşin etrafında dünya.

İsmail evden kopmuş, kendine bir hayat kurmuştu. Ailesine sırtını dönmemişti ama onlardan uzak kalmak zorunda kalmıştı. İnsanların sözleri onu çok incitmişti. Daha gencecik yaşında arkasından onca laf atılıp tutulmuştu. Çocuk diye tabir edilen yaşta değiştirmesi zor şeyleri değiştirmeye kalkmıştı. Haliyle onu anlayan da pek olmamıştı. Sadece birini bırakmıştı ardında. Sadece biri vardı onu anlayabilen. Acısını da ona emanet etmişti tatlısını da. Elbet bir gün karşısına çıkıp başardın diye sarılacaktı ona.

Yaşını almıştı İsmail. Mart soğuşunda doğmasından mıdır bilinmez; yüzü sert bakardı etrafa. Ama mayıs, haziran birbirini kovalamaya başladı mı yüzü yumuşar, omuzları gevşerdi.

Selvi boylu olmasa da kendine has duruşu boyunun uzun gösteriyordu. Yüz hatları keskinleşmiş, gözlerinin karası iyice oturmuştu. O sık dokunmuş saçlar erken yaşta yanlarından açılmaya başlamıştı. Elleri kocaman olmuş, annesinin giydirdiği patiklerden on tanesine anca girerdi ayağı. Omuzlarının genişliğinden pek yakışırdı ona ceket giymek.

Yüzünü yumuşatan güneş vurmaya başlıyordu bir sabah. Gerinerek yatağından kalktı. Yatağının baş ucunda duran terliklerini giyerek yüzünü yıkamaya gitti. Uykusunu iyi almıştı. Odasına döndü. İyi ütülenmiş, bembeyaz ipek gömleğini giydi. Düğmeleri iliklerinden özenle geçirdi. Parlak kemerini pantolonuna geçirdi. Kırmızı kravatını taktı. Siyah bond çantasını aldı. Ayakkabılarını da bağlayarak dışarı çıktı.

Sorumsuz insanlar arasında büyük bir sorumluluk almıştı üstüne. Asfaltı erimiş yolların yanındaki, kırık ve boyası dökülmüş kaldırımında yürürken hep bir adım daha öteyi düşünüyordu. Daha neler katabilirdi dünyaya? Bir tohum ekmişti, o tohum fidan olmuştu. Meyve veren ağaç olmuştu. O ise, zenginliğin içinde durmadan düşünen bir çınar olmuştu.

Adımlarının nasıl ilerlediğini bile fark etmeden kurduğu Düşler Yuvası'na vardı. İçeri portakal sarısı renkte kağıtlarıyla girdi. Sonra elindeki diğer beyaz kağıtla içerideki dostlarını selamladı. Ofisine geçti.

İçeride kimseyle konuşmuyordu. Sessizlik kol geziyordu adeta. Sadece gülüşler ve nefes sesleri usul usul dolaşıyordu havada. Zaten kimse ona neden konuşmuyorsun diye sormazdı, soramazdı.

Gökkuşağı odasında arkadaşlarıyla beraber renkli sohbetler etmenin zamanı gelmişti. Odada bulunan otuz kişi devasa bir ışık saçıyordu etrafa. Herkes eline o günkü hislerini anlatan bir renk almıştı. Korkmuş siyahlar, içi sıkılan koyu maviler, güzel bir gün diye bağırان beyazlar , aşık olmuş kırmızılar...

Renk terapisi başlamıştı. Her insandan daha fazla mutluluğa ihtiyacı olan insanlar kendilerini renk havuzuna atmıştı.

Dışarıda şehrin gürültüsü vardı. Denizin eşsiz dalga sesleri vardı. Onlar iyiye de kötüye de kulak tıkamışlardı. Aynı insanlar için şarkı söylemek de bir o kadar zordu. Sesi kapatılmış bir televizyon gibiydiler. Anne, kahverengi kazağını nereye koydun diyemeyecek kadar sessizdiler. Ama çaresiz değildiler.

İsmail arkadaşlarına dedesinden kalan mirası veriyordu. Doğadaki renklerin en gözdelelerini onlar için ayırmıştı. Köyünün saf sularında o bir deliydi. Burada ise 'Yüzyılın Doktoru' ödülünü almıştı.

İsmail insanlara umut olmuştu. Onlara renklerle konuşmayı öğretmiş, hayat aşlamıştı. Şimdi sıra yaptığı işi tüm dünyaya duyurmaya gelmişti.

Çeşitli ülkelerden gelen temsilcilere, konuşma ve işitme engelli insanlar için bir gösteri hazırlıyordu. Amaç belliydi. Köyünde kimseye kanıtlayamadığı renklerin ihtişamını burada kanıtlayacaktı. Bir nevi ibret tablosu olacaktı. Hoş, namım gitmiştir diye düşünüyordu. Yaptığı işi dünyaya götürebiliyordu ancak köyüne hiç gitmiyordu. Gururu kırılmıştı bir kere. En yakınları bile ona inanmıyordu.

Şehrin en güzel ve büyük salonunda gösteri için her şey hazır. Engelli insanlar için özel yerler hazırlanmıştı. Çeşitli ülkelerin temsilcileri en önde yer alıyordu. Her şey hazır, gösteri İsmail'in konuşmasıyla başladı:

"Öncelikle hepiniz hoş geldiniz. Değerli konuklar; bugün burada yeni bir yaşamın miladını yaşamaktayız. Bu nedenle bu gün tüm dünya için önem arz etmektedir. Yıllar yıllar önce dedemden bana miras kalan renklerin diliyle bu yola baş koydum. Beni anlamayan, hatta deli sanan insanlar yüzünden köyümden ayrılmak zorunda kaldım. Aslında en çok da benim köyümün bu tedaviye ihtiyacı vardı. Yirmiden fazla insan; akraba evliliği, travmalar gibi çeşitli nedenlerden dolayı sağır ve dilsizdi. Dedem işaret dilinin eksiklerini renk diliyle kapatmayı hedeflemişti. Sanırım bana küçük yaşta bu yüzden gökkuşağını sevdirmişti. Daha fazla söze gerek duymadan sizi 'Yeni Yaşam Ekibi' ile baş başa bırakıyorum."

İşıklar karartıldı. Sadece sahnede tatlı bir esinti ışığı bırakıldı. Otuz kişilik ekip sahne almaya hazır. Oyuncu koçunun parlak siyah perdeyi göstermesiyle gösteri başladı.

Sağdan ve soldan on beşer kişilik ekip beyaz tüllerle sahneye çıktı. Grubun birinden siyah tüller uçuşmaya başladı. Bu tüller, diğer gruba kırmızı lekeler veriyordu. Kırmızıya çalanlar yavaş yavaş güç kaybediyor, yere yığılıyordu. Hayatları soluyordu. Kahverengi örtüler örtülüyordu üzerlerine.

Konuyu savaşlar ve ölümleri olarak seçmişlerdi. Engelli insanlar da savaşların kötülüğünü anlayabiliyordu. Savaşı anlatabiliyordu. Çünkü her geçen gün biri, birinin canına kastediyordu. Bir mesaj da onlara değer vermeyen insanların, onların canına kastettiğini anlatmaktı.

Perde kapandı ve tekrar açıldı.

Bir yandan garip iniltiyle insanlar koşmaya başladı. Kendi aralarında gürültü yapıyorlardı. Diğer yandan bir renk cümbüşü sahneye girdi. Onlara ne kadar yaklaştırmaya çalışsalar da, kendilerini kaptırdıkları kuru gürültüden ayıramıyorlardı. Sanki görmüyor gibiydiler. Aslında görüyor ve görmüyorlardı. Onlar insanlıkla aralarına engel koymuşlardı. Doğuştan ya da başka sebeplerle engelli olan insanlara saygıları kalmamıştı. Ancak renk cümbüşü halka içinde insanları kucakladı. Uğultu kesildi. İnsanlar; insanları görmeye başladı.

Perde kapandı ve tekrar açıldı.

Mavi bir dalga halinde kapanış ekibi sahneye girdi. Selam verdiler. Alkışlar dinmiyordu. Tam perde kapanacakken izleyiciler arasından bir grup konfeti patlatmaya başladı. Her yer rengarenk olmuştu. Bir dizi halinde sahneye doğru ilerlediler. İsmail dahil herkes şaşkındı. Bir gökkuşağı bayrağı sallayarak sahneye çıktılar. İsmail bir anda dondu kaldı.

Sahneye çıkan kardeşiydi. Yanında köyündeki insanlar da vardı. Hepsi, gösteri yapanlar gibi engelli insanlardı. Kardeşi, İsmail'e inanmıştı. Onun bıraktığı yerden insanları yetiştirmiş ve renklerin

mutluluğunu yaşatmıştı. Üstelik o da engelliydi ama inancıyla engelleri aşmıştı.

İsmail koşarak sahneye fırladı. Kardeřini kucakladı. Sevinçten gözyaşlarına boğuldu. Uzun yıllardır kardeşini görmüyordu. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken, İsmail durumu anlattı. Bir alkış koptu. Salonda duygu seli yaşanıyordu. Hem bu büyük başarı hem de kavuşma anı insanları çok etkilemişti.

Gösteriden sonra, gösteriye katılan her ülkenin temsilcisi renklerin kullanımını öğrenmek için sıraya girdi. Dünya bu olayı konuşmaya başladı. İsmail gitmediği köyüne, omuzlar üzerinde götürüldü.

Renkler herkesi kendine inandırdı. Yeni düş yuvaları açıldı. İnsanlar kendilerine saygılarını yeniden kazandı.

(Fotođraf için arkadařım Hüseyin Avcu'ya teřekkürler.)